

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

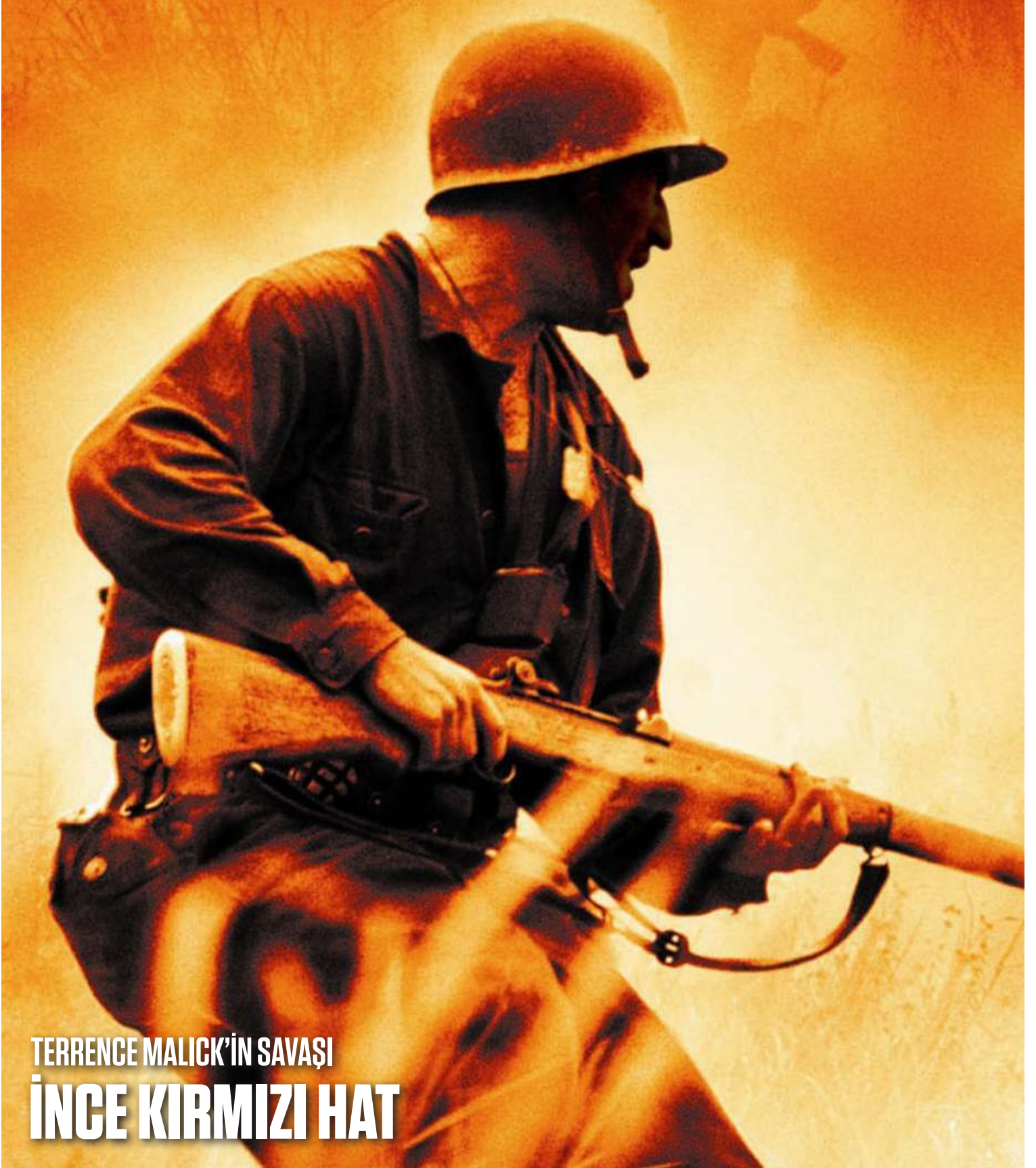
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRENCE MALICK'İN SAVAŞI
İNCE KIRMIZI HAT

B E N S T I L L E R

WALTER

MITTY

'NİN
GİZLİ YAŞAMI

THE SECRET LIFE OF WALTER

MITTY

ŞİMDİ BLU-RAY™ VE DVD'DE!

tigloni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© 2014 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. All Rights Reserved.

SİNEMA ALEMLERİNDEN KİRLİ TATLI HABERLER

YOĞUN BİR FİLM GÜNDEMİYLE YİNE KARŞINIZDAYIZ. HER ZEVKE VE HER RENGE HİTAP EDECEK ZENGİNLİKTE BİR VİZYON PROGRAMI BEKLİYOR BU HAFTA SİZLERİ. GİDECEĞİNİZ HERHANGİ BİR SİNEMA SALONUNDA MUHAKKAK BİRTAKIM SÜRPRİZ FİLMLERLE KARŞILAŞACAĞINIZ. BU konudaki en büyük rehberiniz ise her zamanki gibi Arka Pencere olacak. Vizyon bu kadar çeşit kazanmışken, biz de şu sıralar sinema alemlerindeki en taze haberlere kulak kabarttık ve bunları kısa kısa sizlerle paylaşalım istedik...

* Şu sıralar NBA playoff'larında Brooklyn Nets'le boğuşmakta olan LeBron James de 'filmler basketbolcular' kervanına katılıyor. Hem de bir Judd Apatow prodüksiyonuyla... Amerika'nın yükselen komedyenlerinden Amy Schumer'in senaryosunu yazıp başrolünü üstlendiği filmde Tilda Swinton, Brie Larson, Ezra Miller, Barkhad Abdi, Bill Hader, John Cena gibi tanınmış isimler olacak. Bunun hemen ardından Universal'ın LeBron'un henüz tahta çıkmadığı yıllarını, yani lise günlerini anlatacağı bir başka projesi olduğunu da ekleyelim.

* Şaşkınlık derecesinde saygıyla karşılanan gençlik komedisi "Bahar Tatili"nin (Spring Breakers) devamı çekiliyor. Kült statüsüne evrilmiş gibi duran ilk film dünya çapında 31 milyon dolar hasılat yapmıştı. "Spring Breakers: The Second Coming" adıyla çıkacak ikinci filmin kızları tümüyle farklı olacak. Senaryoya ise ilginç bir isim, "Trainspotting"den hatırlayacağınız yazar Irvine Welsh imza atacak.

* Lena Headey'i sevmeyen erkek olabilir mi? Güzel, çünkü karizma abidesi aktris bir süredir kitaplarına Hollywood'da kimselerin dokunmaya cesaret edemediği Clive Barker'dan yapılacak son

uyarlamada fantastik güçler sahibi bir kadını canlandıracak. Barker'ın ünlü kadın kahramanı Jacqueline Ess'e bizzat yazar da onay verdi. "Jacqueline rolü için ondan daha iyi bir seçim olamaz" diyor yazar, "Güzelliği ve otoritesi bu işi kotarır." Eh, o öyle diyorsa...

* Ronald Reagan iktidardan indikten sonra belki dünya daha iyi bir yer oldu ama onunla ilgili filmlerin gelişile sinema daha iyi bir sanata dönüşecek mi, göreceğiz. ABD'nin 40. Başkanını anlatacak birkaç proje var önümüzde. Bunlardan Jon Voight'un rol aldığı (ama Reagan'ı o canlandırmayacak) "Reagan"da ünlü başkanı bir KGB Ajanı'nın gözünden izleyeceğiz.

* Richard Linklater'ın 2011 yapımı "Bernie'nin Suçu Ne?" (Bernie) adlı filmini izleyenler hatırlayacaktır. Sevecen ve inatçı bir adamın bir anlık cinnetle işlediği cinayete giden iyi niyet taşlarıyla döşeli yolu anlatıyordu film. Linklater'ın filmini izleyen bir avukat davayı yeniden mahkemeye taşıdı. Çocukken cinsel saldırılara maruz kaldığı için aşağılandığı ortaya çıkan Bernie Tiede'nin cezası indirildi. Kefaletle bırakılan Bernie, dava sonuçlanana kadar Austin'de Linklater'ın evinde kalacak! Yönetmen bu adamın içinde kötülük olmadığından emin!

* Çinli aktris Gong Li bu sene 14-22 Haziran tarihleri arasında düzenlenecek Şanghay Film Festivali'nin jüri başkanlığını üstlenecek. Böylece Li son yıllarda yabancılar (Tom Hooper, Luc Besson, Danny Boyle) tarafından üstlenilen Altın Kadeh jüri başkanlığına getirilen ilk kadın olacak. Gong Li daha önce Berlin, Venedik ve Tokyo'da da jüri başkanlığı yapmıştı.

Bu son haberimiz Çin'in içini dışını bilen koyu Gong Li hayranı Tunca Arslan için gelsin. Arka Pencere'nin "Trendeki Yabancı"sı rahatsızlığından ötürü yazılarına iki haftalık zorunlu bir mola verdi. Kendisine acil şifalar diliyoruz!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER,

ALİ ULVİ UYANIK, MÜJDE İŞİL, JANET BARIŞ, FIRAT ATAC, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Umudun Peşinde (Philomena); Görünmeyen Kadın (The Invisible Woman); Karınca Kapanı; Kötü Komşular (Neighbors); Panzehir; Virüs (The Returned); Anormal Aktivite (A Haunted House); Müslüm Baba'nın Evlatları.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 CİNNET

Okan Arpaç, Lütfi Akad'ın televizyon projesi "Bir Ceza Avukatının Anıları"nın sansür hikayesini anlatıyor.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Terrence Malick'in 2. Dünya Savaşı'na bakışı: "İnce Kırmızı Hat" (The Thin Red Line)... Burak Göral imzasıyla.

28 GİZLİ AJAN

Güney Kore sinemasının yeni hazinelerinden biri: "Mazisi Olmayan Adam" (Ajeossi)... Fırat Ataç imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Onur Savaşı (Jagten); Kusursuzlar.

34 GENÇ VE MASUM

John Hubley imzalı klasik bir kısa animasyon: "Urbanissimo"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

UMUDUN PEŞİNDE

ORJİNAL ADI Philomena

YÖNETMEN Stephen Frears

OYUNCULAR Judi Dench,

Steve Coogan, Sophie Kennedy

Clark, Mare Winnigham,

Anna Maxwell Martin,

Peter Hermann

YAPIM 2013 İngiltere-ABD-Fransa

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**BİR SÜREDİR VASAT
YAPIMLARLA
KADINLARIN
DÜNYASINA
ADAMAKILLI DALAN
STEPHEN FREARS, BU
KEZ "KRALİÇE"DEKİ GİBİ
GERÇEK BİR KARAKTERE
YASLIYOR ÖYKÜSÜNÜ.**

BRİTANYA'NIN USTA SİNEMACILARINDAN STEPHEN FREARS SON DÖNEMDE İYİDEN İYİYE KADIN ÖYKÜLERİNE MEYLETMİŞ GÖRÜNMEKTE. KENDİSİNE BİR OSCAR ADAYLIĞI GETİREN 2006 YAPIMI "KRALİÇE" NİN (THE QUEEN) ARDI SIRA "AŞKIM" (Chéri, 2009) ve "Tamara Drewe" (2010) gibi vasat yapımlarla kadınların dünyasına adamakıllı dalan yönetmen, şimdi de tıpkı "Kraliçe"de olduğu gibi orta yaşı geçkin bir kadının dramına odaklanıyor son filmi "Umudun Peşinde" ile. Üstelik yine "Kraliçe"deki gibi gerçek bir karaktere yaslıyor öyküsünü ve hem eleştirel hem de ticari anlamda bir kez daha turnayı gözünden vuruyor.

Frears'ın, kariyerinin erken dönemine denk gelen ve birer zirve teşkil eden "Kiralık Katiller" (The Hit, 1984), "Benim Güzel Çamaşırhanem" (My Beautiful Laundrette, 1985) "Kulaklarını Dik" (Prick Up Your Ears, 1987) gibi dokunaklı ve karanlık erkek öyküleri ile arası açılalı epey olmuştur zaten. Çoktandır biyografilere ya da edebiyat uyarlamalarına gözünü dikmiş görünen Frears 2000'lerin başında nispeten kayda değer birkaç filme imza atmış olsa da, aklımızı en son başımızdan aldığımızdan beri temiz bir 25 yıl geçmiştir. "Umudun Peşinde" de bu anlamda bir istisnaya tekabül etmiyor ne yazık ki.

Sorun Frears'ın kadın öykülerine kapılıp gitmesinde değil esasen. Zira Frears'ın en vasatı dahil hemen her filminde ortalamanın üzerinde gezinen bir yönetmenlik çalışmasına rastlamanız mümkündür. Sınırlı potansiyele sahip hikayelerde bile seyirciyi filme bağlayacak sağlam bir omurga oluşturmayı becerir Frears. Kaldı ki "Umudun Peşinde"nin senaryosu da zaten genel itibarıyla gayet muntazam işleyen, yönetmene ayak bağı olma riski barındırmayan bir yapıya sahip.

Evlilik dışı dünyaya gelen ve pek tabii ki aksi düşünülemeyeceği üzere 'günah tohumu' olarak yaftalanan çocuğunun, sığındığı manastırın rahibeleri tarafından hiç tanımadığı varlıklı bir aileye kendi rızası dışında evlatlık verilmesinin yarattığı ıstırapı 50 yıl boyunca içinde taşıyan

yine de zenginleştirilmiş bir karakter olarak ayakta duruyor. Aktörlüğünün yanı sıra son derece verimli bir yazar olan Steve Coogan'ın da imzasını taşıyan senaryo gündelik hayatın 'önemsiz' ayrıntılarına indikçe hem kendine hem de başkarakterine boyut kazandırıyor.

Fakat elbette gerçek hayattan esinlenmiş filmlerin başına "gerçek bir hikayeye dayanmaktadır" ibaresi haybeye konuyor olamaz. Zira bir filmin hikayesi gerçeklerden yola çıkıyorsa dramatik açıdan mutlaka bir sıra dışılık barındırması gerekir. Şayet barındırmıyorsa, senaristler onun da icabına bakacaktır, hiç merak etmeyin. Filmlerde gerçek hayatın sıkıcılığına yalnızca bir noktaya kadar tahammül gösterilebilir ne de olsa. "Umudun Peşinde"nin senaryosu bu 'problematik'in altından da alınının aklıyla çıkmayı başarıyor; seyirciye özdeşlik kurulabilecek malzemeyi sunuyor ve bir adım geri çekiliyor. Suya sabuna dokunmak gibi gereksiz çabalara ise zerrece yüz vermiyor.

Filmin hedef kitlesi, bir stüdyo yapımı oluşu ve muhtemel ticari kaygıları göz önüne alınınca özellikle din mefhumuna yaklaşımındaki 'ne şiş yansın ne kebab' tavrını garipsemek olası değil. Ana akıma dahil bir yapımdan radikal bir söylem beklemek saflıktan öte ahmaklık olurdu zira. Doğabilecek korkunç sonuçları umursamadan Philomena'nın hayatıyla ilgili kararları alma yetkisini kendinde gören rahibelerin zeytinyağı kıvamındaki yüzsüzlüğüne inceden şöyle bir dokunduran film, bundan bir adım öteye gitmiyor ve kiliseyi 'günahlarından' arındırıyor.

Benzer bir nötrlüğü 80'li ve 90'lı yıllarda Amerika'yı kasıp kavuran AIDS hastalığı için de sergiliyor "Umudun Peşinde". Bilhassa dönemin Amerikan hükümetlerinin hastalık karşısındaki politikalarının ve kayıtsızlığa varan tutumlarının yanı sıra, eşcinsel fobisine de tamamen teğet geçiliyor. Yıllar evvel kendisi de tıpkı eşcinseller gibi bir 'günahkar' olarak damgalanan Philomena'nın gösterdiği bağışlayıcılık ise olsa olsa din ve bağnazlık ile adalet arasında bir arabuluculuk görevi üstleniyor ve bir orta yol bulma çabasının ürünü olmaktan öteye gidemiyor. Martin finalde öfkelerini dillendirirken bile film tavır koyamama basiretsizliği ile erdemliliği birbirine karıştırma yanılgısının peşinden gidiyor.

Alexandre Desplat'ın gayet sade ama aynı ölçüde etkili müzik çalışması.

En İyi Film dalındaki Oscar adaylığı; hele ki kenarda "Sen Şarkılarını Söyle" (Inside Llewyn Davis) dururken.

Philomena Lee'nin (Oscar adayı Judi Dench) hikayesi ilk bakışta duygu sömürüsüne dönüşmeye müsait gözükse de, yer yer şaşırtıcı zeka pırıltıları taşıyan senaryosu sayesinde bu tuzaktan ustaca sıyrılıyor.

Philomena'nın biraz da cehaletine yorulabilecek naifliği karakterin derinleştirilmesine ve benzer öykülerdeki o klasik 'fedakar anne' kalıbından uzaklaşılmasına olanak sağlıyor. Philomena yüreğindeki acıyı dindirebilmek uğruna her şeyi göze almaya hazırken bile biyografi türünün klişelerine çalım atmayı başarabilen bir karaktere dönüşüyor. Hayat olanca yeknesaklığı, doğallığı ve sürprizleriyle tüm trajedilere rağmen sürüyor Philomena için. Tıpkı Martin'in yaptığı gibi birçoğumuzun burun kıvrıp değersiz addettiği kitapların, televizyon programlarının ya da filmlerin Philomena için birer heyecan vesilesi oluşu gibi küçük ama kıymetli detaylar onun 'yaşayan' bir karakter haline gelmesinde etkili oluyor.

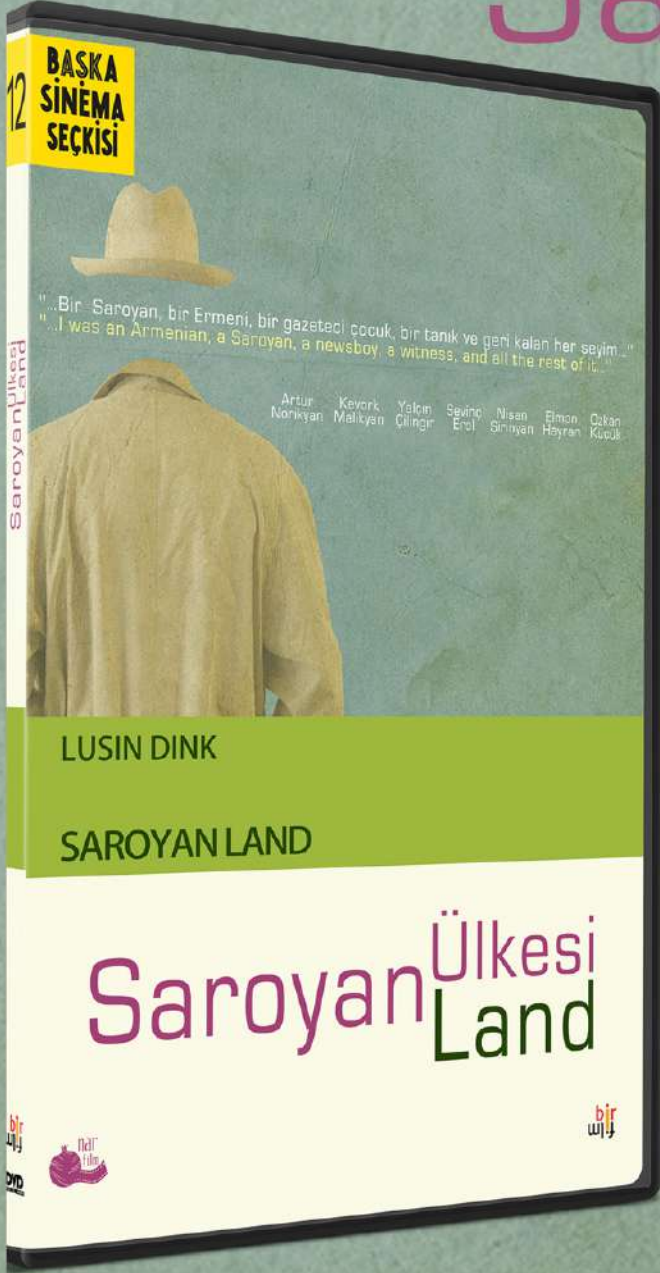
Tarifsiz bir aşığılama ve haksızlığı kendisine reva gören rahibelere rağmen inancına sarılan Philomena tüm olan bitene karşın hâlâ insanların içindeki iyiliği görmeye çalışmasıyla belki gerçeğe uygunluğu tartışılacak fakat

**STEVE COOGAN'IN
DA İMZASINI TAŞIYAN
SENARYO GÜNDELİK
HAYATIN 'ÖNEMSİZ'
AYRINTILARINA
İNDİKÇE HEM KENDİNE
HEM DE
BAŞKARAKTERİNE
BOYUT KAZANDIRIYOR.**

"...Bir Saroyan, bir Ermeni, bir gazeteci çocuk, bir tanık ve geri kalan her şeyim..."
"...I was an Armenian, a Saroyan, a newsboy, a witness, and all the rest of it..."

Saroyan Ülkesi Land

Yönetmen
Directed by Lusin Dink

"WILLIAM SAROYAN'IN ANADOLU YOLCULUĞU SİZİ YAKIN TARİHİN YAŞANMIŞLIKLARINA ORTAK OLMAYA DAVET EDİYOR."

Yazar William Saroyan sürgün bir Ermeni ailenin çocuğu olarak 1908'de ABD'de doğar. Kendisini her zaman Ermeni, Amerikalı ve Bitlistsi (Ermenice:Bitlisli) olarak tanımlar. 1964'te uzun bir Anadolu yolculuğuna çıkar. 'Saroyan Ülkesi', gerek yol arkadaşlarının tanıklıkları gerekse Saroyan'ın kendi anıları ve hikâyeleri aracılığıyla yazarın öfkesini, tutkusunu, özlemini, empati yetisini ve insan sevgisini sergilemektedir. 49 yıl sonra Saroyan'ın yolculuğunun izinde, atalarının peşinden giden bir adamın kendisini keşfedişine tanıklık ederiz.

Artur Norikyan Kevork Malikyan Yalçın Çilingir Sevinç Erol Nişan Şirinyan Elmon Hayran Özkan Küçük

ŞİMDİ DVD'DE TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

[/birfilm](https://www.birfilm.com) [/birfilm](https://www.birfilm.com) - www.birfilm.com - evdesinema@birfilm.com [bir](https://www.birfilm.com)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GÖRÜNMEYEN KADIN

YASAK AŞK HİKAYELERİNİN ÇEKİCİLİĞİNE KENDİMİZİ KAPTIRDIĞIMIZ BİR GERÇEKKEN, RALPH FIENNES'İN Shakespeare uyarlaması "Coriolanus"tan sonraki ikinci filmini Charles Dickens'in yasak aşkına ayırmasına kayıtsız kalamazdık. Öyle de oldu, bariz biçimde tempo problemi olmasına karşın ilgiyle takip ettik "Görünmeyen Kadın"ı (The Invisible Woman).

Dickens'in 1850'lerin sonundan ölümüne kadar tutkulu bir ilişki yaşadığı Ellen (Nelly) Ternan'ın durumu öne çıkıyor hikayede daha çok. Claire Tomalin'in aynı adlı kitabından uyarlanan film, hayranlığın aşka evrilmesini belgelerken, Nelly'nin bu yolda kaybettiklerini de resmediyor. Genç kadın, Dickens'ın gösterdiği ilgiye karşılık verme konusunda, annesinin tüm uyarılarına karşın 'kayıtsız' kalamıyor ve bu aşkla birlikte kendisine bir hapishane de inşa etmiş oluyor. Evet, bu iki insan birbirini çok seviyor, ancak 'fedakarlık' gerektiğinde Dickens'ın pek adım atmadığını, Nelly'nin kendini feda etmeye 'gönüllü' olduğunu görüyoruz. Filmin (ve kitabın) adına da sinen 'görünmezlik' meselesiye tam da bu noktada devreye giriyor, dönemin sosyolojik koşullarının da etkisiyle Nelly'nin 'kimliksizleşti (rildi)ği' bir resim ortaya çıkıyor.

Bir Charles Dickens uzmanı olan, yazara dair bir de biyografi kaleme alan Claire Tomalin'in kitabını okumadık, ama ayrıntılarla örülü bir metin olduğuna kuşkumuz yok. Filmin kurduğu dünyanın içinde gezinirken kolayca ediniyoruz bu izlenimi. Ralph Fiennes, kendisine de Dickens rolünü uygun gördüğü filminde, 'yasak aşk'ın kadını ezen ruhunu yansıtıyor ziyadesiyle. Her devirde 'kapanması' beklenen kadının, yeryüzünün doğusu ya da batısı ayrımı yapılmaksızın bu durumla yüzleştiğini belgeliyor bir yandan da "Görünmeyen Kadın". Nelly'nin aşkına bir karşılık bulması değil mesele aslında, bunun onu ne kadar 'değerli' ya da 'değersiz' hissettirdiği. Dickens, evli ve çocuklu olması bir yana, sosyal statüsünde eğrilip bükülmeler yaşamamak adına 'örtüyor' aşkını, onu 'gizli' tutmak için

çabalıyor. Yazarın karısı ve çocukları da bu resme ellerinden geldiğince katkıda bulunuyor, Nelly'nin köşeye sıkışmasını hızlandırıyorlar.

"Görünmeyen Kadın"ın hikayesi, biraz da günümüzün ünlülerinin 'gizlenmesi gereken' yasak aşklarını hatırlatıyor. Şimdilerde evli ya da bekar olmaları da bir şeyi değiştirmiyor ünlülerin, aleni şekilde herhangi bir ilişki yaşamaları mümkün değilmiş gibi yaklaşıyor onların dünyasına. Charles Dickens da 19. yüzyılın ünlüsü kimliğiyle defans koymakta bir sakınca görmüyor, Nelly'nin geleceğine dair bir kaygı da taşıyor. Bütün derdinin 'muhafaza etmek' olduğunu anladığımız yazar, hem aşkını hem de statüsünü muhafaza etmek istiyor, ikisinden de vazgeçmeye niyeti yok. Karşısındakinin ne kadar örselendiği, giderek silikleştiğiye önemli değil onun için. Aşkına dair bir soru işareti taşımasak da, 'gidiş yolu'ndan notu düşüyor epeyce.

Ralph Fiennes, aktörlüğün kitabını yazmış adamlardan biri olarak, yönetmenlikte de iddialı olduğunu gösteriyor "Görünmeyen Kadın"da. Felicity Jones'un Nelly karakterinde sergilediği 'kararlılık' da onun başarısını neredeyse garanti altına alıyor. Aktris, karakterinin bütün inceliklerini kusursuzca yansıtırken, hikayenin rotasını belirleme işlevini de üstleniyor. Başta da söylediğimiz gibi, filmin bir miktar tempo problemi var, ama bunu aşmayı sağlayacak enstrümanlara da sahip. Birinci sınıf oyunculukların yanı sıra görüntü çalışması ya da sanat yönetimiyle bu açığı kapatmayı hedefliyor yapım. Büyük oranda da başarıyor bunu. Michael O'Connor imzalı kostüm tasarımıyla Oscar'a da aday gösterilen "Görünmeyen Kadın", Charles Dickens'ın az bilinen ya da hiç bilinmeyen bir yanını beyazperdeye taşıırken, kadının çağlar boyunca değişmeyen yazgısına dair fikirlerimizi de netleştiriyor.

Hikayedeki kadınları canlandıran bütün oyunculardan azami verim alıyor Ralph Fiennes.

Buna karşılık, hikayenin erkeklerini canlandıran oyuncular pek iştahlı değiller sanki.

ORJİNAL ADI The Invisible Woman

YÖNETMEN Ralph Fiennes

OYUNCULAR Ralph Fiennes, Felicity Jones, Kristin Scott Thomas, Tom Hollander, Joanna Scanlan, Amanda Hale, Perdita Weeks

YAPIM 2013 İngiltere

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Entertainment)

RALPH FIENNES, AKTÖRLÜĞÜN KİTABINI YAZMIŞ ADAMLARDAN BİRİ OLARAK, YÖNETMENLİKTE DE İDDIALI OLDUĞUNU GÖSTERİYOR "GÖRÜNMEYEN KADIN"DA.

KARINCA KAPANI

YÖNETMEN Fırat Tanış

OYUNCULAR Cüneyt Uzunlar,

Neslihan Yeldan, Fırat Tanış,
Eşref Kolçak, İdil Vural, Emre Kınay

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tiglon

(Siyah Perde Film)

S ENEDE 100 FİLM ÇEKEN BİR SINEMA SEKTÖRÜNDE BİRKAÇ TANE GERİLİM FİLMİ ÇIKIYORSA ŞANSLIYIZ... KALDI KI BU şehirde/ülkede gergin hikayeden bol bir şey de yok!

“Karinca Kapanı” başrol oyuncularından Cüneyt Uzunlar’ın kendi yazdığı tiyatro oyunundan senaryolaştırdığı ve diğer başrol oyuncusu Fırat Tanış’ın yönettiği bir gerilim filmi... Aslında bir ilk film olmasından dolayı en zaafı olmasını beklediğimiz yerde büyük bir sorunu yok filmin. Yani oyuncu Fırat Tanış’ın atmosfer kurmada ya da düzgün bir akış ve temiz bir tarz tutturabildiği yönetmenlik performansında bir sıkıntı yok pek. Oyunculuğu ise çoktandır tescilli... “Karinca Kapanı”nın sorunları senaryosunda...

Türkiye’nin son yıllardaki en kazançlı iş kollarından biri olan inşaat sektörünün önde gelen patronlarından Güven Sarıselimoğlu ünlü bir işadamıdır. Amerikan televizyonlarındaki talk şovlara bile işadamları konuk olamazken, o bomboş sohbetlerle dolu talk şovlarıyla tanıdığımız Mesut Yar’ın programına bile çıkıp ünlü şarkıcılar gibi bacak bacak üstüne atarak ahkam kesebilmektedir! O derece tepede bir adamdır kendisi.

Delice âşık olduğu ama çok kötü davrandığı bir karısı vardır. Münevver Sarıselimoğlu geçirdiği ağır bir sarsıntıdan sonra hastaneden taburcu olup evine döner ve ikilinin huzursuz, mutsuz ev hayatı da kaldığı yerden devam eder. Münevver aslında Güven’in çok ağır sırlarını biliyordur. Çok yakın bir gazeteci arkadaşı da vardır üstelik! Polise niye gitmediği ise muamma! Onun yerine kocası canlı yayındayken Mesut Yar’a şifreli twit atmayı tercih eder...

Gazeteci arkadaşı değişik bir mafyöz olan Galip’e götürür onu. Nereye gitse takip edilen Münevver bu buluşma sırasında nedense takip edilmez! Münevver, Galip’e 500 milyon

değerinde bir çek verir ve ondan kocasını korkutmasını, ama çok korkutmasını ister. Galip işi kabul eder çünkü onun da Güven’le bir hesabı vardır... Filmin bundan sonrası kapalı bir mekanda Güven ve Galip’in arasında geçen sinir bozucu bir hesaplaşmadır...

Aslında film ilk bakışta Güney Kore suç ve gerilim filmlerine benziyor. Bunu düşünmemizin iki nedeni var. İntikamın güdülediği karakterler ve filmin soğukkanlı kötü adamı Cüneyt Uzunlar. Oyuncu soğukkanlılığını her daim koruyan, çıldırdığı anlarda da çerçevenin dışına çıkarak bunu yapan (!), gözlüklü, takım elbiseli, kısık sesli Güven karakterinde en azından görsel olarak insanın kanını donduran başarılı bir kötü adam performansı veriyor. Tıpkı benzeştiği Uzakdoğu filmlerinin seri katilleri gibi...

Gelgelelim bu kimya hikaye açıldıkça yeterli

KOMEDİ FİMLERİNE
BULANMIŞ TÜRK
SİNEMASI
VİZYONUNDA FARKLI
BİR TÜR
DENENDİĞİNDE
HOŞUMUZA GİDİYOR
AMA DAHA ALINACAK
ÇOK YOL VAR.

olmamaya başlıyor. Zaten Güven'in güvenilmez kişiliği çok havada kalıyor ve birkaç özgeçmiş cümlesiyle savuşturuluyor. Bir de Galip, Güven'in karşısına çıktığında karısına karşılık 300 milyon dolar istiyor! Yuvarlarsak 600 milyon TL eder ki Türkiye'nin vergi rekortmeni Rahmi Koç'un ödediği ve geçtiğimiz hafta açıklanan vergisi bile 37 milyon 492 bin TL! Yani istenen paranın büyüklüğünü varın siz hesaplayın! Güven bu rakamı duyduğunda basit bir paraymış gibi tepki veriyor ve Galip'i zemin kattaki kasaya götürüp ödeme yapmayı teklif ediyor...

Türkiye'nin en uzun gökdeleni Sapphire 66 kattan oluşuyor. Oysa Güven'in şirketi 120 katlı bir binadır! Bütün bu rakamların parodisel bir abartma olduğunu düşünmek istiyoruz ama 120 katlı binanın asansörü olay örgüsünde önemli

bir yere sahip olduğu için bunu yapamıyoruz... Yani aslında tiyatro sahnesinde yiyebileceğiniz bazı numaraları sinemada yedirebilmek biraz zor.

Nitekim Güven ve Galip'in arasındaki diyalogların ciddi bir revizyondan geçmesi gerekiyormuş. Konuşma dilinde olacaklar diye fazla tekrar ediyorlar bazı şeyleri ve finali güçlü olsun diye de çok fazla 'kapalı' ve boş konuşuyorlar...

Yine de Fırat Tanış'ı ve Cüneyt Uzunlar'ı bu ortamda böyle bir hikaye ve filmle seyirci karşısına çıktıkları için tebrik etmek gerek.

Galip'in (Fırat Tanış) Münevver'le (Neslihan Yeldan) konuştuğu sahne...

Galip'in Güven'le asansörde konuştuğu sahne...

**FİLM İLK BAKIŞTA
GÜNEY KORE SUÇ VE
GERİLİM FİLMLERİNE
BENZİYOR. İKİ
NEDENLE: İNTİKAMIN
GÜDÜLEDİĞİ
KARAKTERLER VE
FİLMİN KÖTÜ ADAMI
CÜNEYT UZUNLAR.**

KÖTÜ KOMŞULAR

KOMEDİNİN MALZEMELERİ SINIRSIZDIR... YETER Kİ HİKAYELERİNİZDE ALABİLDİĞİNE EDEPSİZLEŞİN! BU AÇIDAN doksanlı yılların başından itibaren gemi aزیya alıp azan ve başka ülke sinemalarını da etkileyen Hollywood'da, örneğin Judd Apatow muhafazakar komedinin kalıplarını yerle bir etti. Apatow ile etrafındaki yazarlar, oyuncular, yönetmenlerden oluşan okul, günlük hayatın içinde her an herkesin başına gelebilecek olayları, kendimize bile itiraf edemediğimiz en gizli bölgelere girip kendi komedi anlayışlarının süzgeçlerinden geçirdiler. Ortaya çıkan farklı, uç, bazı anlarda iğrenç ama insani incelikleri göz ardı etmeyen, en önemlisi de asıl görevlerini aksatmayan yani çılgınca güldüren filmler çoğaldıkça, bakir fikirler de ortaya çıkmaya başladı. Mesela Apatow, "40 Yıllık Bekar"da (The 40 Year Old Virgin), adı üzerinde kırk yıldır hiç seks yapmamış bir adamı anlatıyor, gerçek hayatta kimi erkeklerin en yakın arkadaşlarına bile itiraf edemedikleri bu sıra dışı durumun üzerine gidiyordu. Keza çok beğenilen "Kaza Kurşunu"nda (Knocked Up) da, normal şartlarda birlikte olamayacak iki insanın bir parti sonrası tek gecelik ilişkilerinin yol açtığı fiziksel ve duygusal sonuçları irdeliyordu.

Apatow'dan bahsetmemin nedeni, "Kötü Komşular"ın (Neighbors) çalıştığı arkadaşlarından bir grup tarafından, şüphesiz aynı ekolün bir ürünü olarak kotarılmış olması. Seksle ilgili fütursuzluğu, kullandığı dil, ot - alkol kullanımı, çılgın parti alışkanlığı gibi, daha çok Kuzey Amerika seyircisine yakın ve komik gelen içeriğe sahip olsa da, dünyadaki her kentli insana yakın gelebilecek hikaye kıvrımları fazlasıyla mevcut. Çok genel bir bakışla iki kuşağın çatışması... Hızlı büyümek, hızlı öğrenmek ve yaşamak, acımasız rekabete hızlı girmesi gereken nesiller çağında, çatışan iki kuşaktan birinin 20'li, diğerinin 30'lu yaşlarının başlarında olmaları da şaşırtıcı değil artık.

Mac (Seth Rogen) ve Kelly (Rose Byrne) çifti, bebekleri olduğundan beri, onu gözlerinin önünden ayırmadan ve ona rağmen seks yapmaya 'çalışan', huzurlu bir mahalledeki iki

katlı evlerinde evli olmanın tadına çıkarmaya çalışırken, gürültü yan taraflarına taşındığında "Evet" diyorsunuz, bu benim de başıma gelmişti. Mac çalışıyor, Kelly işi bırakmış. Güvenli kaleleri olan evlerine gelen saldırıları da bertaraf etmek zorundadırlar. Bu kolay mıdır?

Zaten büyümek ve sorumluluk almak da, kaygılar okyanusuna kulaç atmak değil midir? İşinizi, ailenizi, evinizi, gelirinizi, sinir sisteminizi korumak, bazen büyük mücadeleler gerektirmez mi? İşte bu kaygılar yüzünden, daha yan komşuları taşınma aşamasındayken koruma kalkanlarını hazırlarlar: Gürültü yapmamaları konusunda peşinen uyaracaklardır!

Yeni Komşular: Delta Psi Beta Öğrenci Birliği! Tanışırken, ilk darbeyi, iyice saldırdığı vücudunun 'farkına alan' Mac alır. Karşısında 'frat boy' kardeşliğinin, libidoları zirvede mükemmel genç erkekleri vardır. Çiftin, Başkan Teddy (Zac Efron) ve çok yakın olduğu yardımcısı Pete (Dave Franco) ile ilişkileri karşılıklı iyi niyet çerçevesinde başlasa da, 'Fraternity evi'nden sokağa taşan cehennemî partiler yüzünden savaşın başlaması kaçınılmaz.

İki kuşağın temsilcileri: Bir tarafta, evliliğinin sorumluluklarına rağmen yirmili yaşlarına duyduğu özlemin etkisiyle, ilk partiye sızmasına izin verildiğinde fırsatı kaçırmayan Mac... Diğer tarafta, tüm çekiciliğine rağmen hızla ilerlediği hayat çizgisinde geleceğinin nasıl olabileceğine dair kabus, karşısına 'komşu çift' olarak çıkmış Teddy! Bir tarafta 'büyüklerle ait entrikaları' kullanabilen Mac ve diğer tarafta söz vermenin değerine inanan Teddy! Akıllara kolay kolay gelmeyecek dip ve kaba bir eğlencenin ortasında, bir sonraki sahnedeki sürprizleri beklerken, büyümeye, hayatin sert yüzüne ve başarıya, arkadaşlığa dair bazı anlar, kalbinizde hafif gamlara neden oluyor.

Seth Rogen doğaçlamaları ile kendisiyle dalga geçebilen Zac Efron'un varlığı.

Bazı sahnelerdeki gevezelik ifrata vardırılmış.

ORJİNAL ADI Neighbors
YÖNETMEN Nicholas Stoller
OYUNCULAR Seth Rogen, Zac Efron, Rose Byrne, Dave Franco, Christopher Mintz-Plasse
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 96 dk.
DAĞITIM UIP

"KÖTÜ KOMŞULAR"
DAHA ÇOK KUZEY
AMERİKA SEYİRCİSİNE
YAKIN VE KOMİK
GELEN BİR İÇERİĞE
SAHİP OLSA DA, HER
KENTLİ İNSANA YAKIN
GELECEK HİKAYE
KIVRIMLARI MEVCUT.

PANZEHİR

YÖNETMEN Alper Çağlar

UYUNCULAR Emin Boztepe,

Cüneyt Arkin, Öykü Gürman,

Edoardo Costa, Tolga Akdoğan,

Kaan Urgancıoğlu, Çağdaş Agun,

Hüseyin Özay, Levent Can,

Florance Eugene,

Murat Cüretlibatur,

Christina Gottschalk

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 129 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

(Yapım – ÇağlarArts)

SİNEMAMIZIN KISIR

BİR ALANINDA

YAPMAYA

ÇALIŞTIKLARI İLE

SAYGIYI HAK EDİYOR

YÖNETMEN ALPER

ÇAĞLAR. ANCAK

"PANZEHİR" İÇERİKTE

HAYLİ ZAYIF KALİYOR.

ALPER ÇAĞLAR İDEOLOJİK OLARAK TARTIŞMAYA AÇIK, ÜLKE GERÇEKLERİNİ KANIRTAN İKİ FİLM İLE KARŞIMIZA ÇIKMIŞTI bugüne dek. “Büşra”da muhafazakar, mütedeyyin çevreden bir genç kızın modern yaşamdaki adımlarını takip etti; kişi bazındaki dünyalar savaşına mülayim bir bakış attı. İkinci filmi “Dağ”da teknik açıdan göz dolduran bir kahramanlık öyküsüne soyundu. Hem “Nefes: Vatan Sağolsun”dan sonra hem de ülkede barış rüzgarlarının esmeye başladığı dönemde vizyona girmesi, milliyetçilik ve militarizm odaklı “Dağ”ın ideolojik açıdan tehdit olarak algılanmasına yol açtı. Çağlar’ın iki filminin de ortak noktası yerel, üzerinde tartışılacak ve taraf olunacak temalara sahip olmasıydı.

Çağlar üçüncü filmi “Panzehir”de, önceki yapımların üzerini çizercesine, ideolojik açıdan derdi olmayan, yerellikten uzak, referanslarını kopyala-yapıştır derecesinde göze batıran bir aksiyona soyunuyor. Sanki bu sefer ‘ideoloji değil, filmin kendisi tartışılın; sadece yönetmenlik konuşulsun’ dercesine...

“Panzehir”in pek aşık olmasa da “Büşra” ve “Dağ” ile ortak noktaları da var elbette... Yönetmen yine tek kelimelik isimlerine (bu sefer hece sayısında artış var) devam ediyor örneğin. “Dağ” ile test ettiği aksiyon kalitesini burada daha yukarılara taşımayı hedefliyor.

“Büşra” nasıl bir çizgi karakterden uyarlandıysa “Panzehir” de tamamiyle çizgi roman estetiğine sahip. Büyük büyük laflar eden, ‘evrene bir atasözü de ben yollayayım’ mantığıyla konuşan, bazen aleni bazen örtük mizah anlayışıyla koşutan karakterleriyle, süperkahraman serilerinin bir benzerine soyunuyor yönetmen. İşte bu noktada film, kendini ciddiye almakla almamak arasında gidip geliyor. Tıpkı globallik ve lokalik arasında çalkalanıp durduğu gibi... Bir yandan

başkahramanın çocukluk trajedisine ikna olmamızı bekliyor, bir yandan ‘Polat esprisini’ patlatıyor. Bir yandan İsa’nın son akşam yemeğine ya da “Baba”nın (The Godfather) el öptürme merasimine gönderme yapıyor, bir yandan kahramanına ‘Beraber Yürüdük Biz Bu Yollarda’ şarkısını söyletiyor. Kağıt üzerinde ‘sentez’ gibi görünen bu zıt kutuplar, perdeye ‘uyumsuzluk’ olarak yansıyor.

Yazının başında “Panzehir”in referans konusunda coştüğundan bahsetmiştik. Bu aynı zamanda filmi bir nevi ‘türler yumağı’ haline getiriyor ve benzer gelgitler tür konusunda da yaşanıyor. “Tetikçi”den (Crank) “Baba”ya uzanan yolculukta kah Jean-Pierre Melville’in “Kıralık Katil”ine (Le Samouraï) selam çekiliyor kah epik westernlere göz kırplıyor; çoğunlukla da Tarantino klişelerinin üzerine şişirsel

gerçekçilik ve klasik kara film türünden birkaç tutam ekleniyor.

Alper Çağlar ilk filmini çeken bir yönetmenin 'ondan da referans olsun, bundan da' aceleciliğine paralel şekilde ciddi bir odak sorunu yaşıyor. Bu alacalı bulacalı durum, görsel olarak eksantrikmiş izlenimi verse de senaryodaki boşlukları ayyuka çıkarıyor.

Başroldeki Emin Boztepe, adeta bir David Carradine aura'sı ile arzı endam eyliyor ve karakterinin dublajlı konuştuğu izlenimini yaratıyor. Tolga Akdoğan'ın canlandırdığı Cem karakteri, filmin başından sonuna dek hikayeyi canlı tutabilen yegane kişilik ancak o da zaman zaman mizahın dozunu kaçırma sorunu yaşıyor. Cüneyt Arkin'a saygımız sonsuz elbette ama bu rolün onun rolü olup olmadığı yoruma açık...

Filmin Hollywood ayarında aksiyon filmi

olarak lanse edilmesini anlamak pek mümkün değil. Zira Zincirlikuyu Mezarlığı önündeki amatörce patlama sahnesi bir yana, bir aksiyondan beklenebilecek takip sahnelerinin zayıflığı, dövüş sahnelerinin ise verilen emeği yansıtamayacak düzeyde kalması, vaatleri boşa çıkarıyor.

Sinemamızın kısır bir alanında yapmaya çalıştıkları ile saygıyı hak ediyor Alper Çağlar. Ancak yönetmenin, 'gibi olmaktansa kendi olmayı denediği' ilk iki filmine göre her ne kadar biçimde iddialı görünse de içerikte hayli zayıf kalıyor "Panzehir".

Filmi izleyenlerin, 'ilginçmiş' diyeceği kesin...

Aksiyon filmi diye müziği bastıra bastıra kullanma hastalığı, karakterlerin sesini öldürüyor yine.

BAŞROLDEKİ EMİN BOZTEPE, BİR DAVID CARRADINE AURA'SI İLE ARZI ENDAM EYLİYOR. CÜNEYT ARKIN'A İSE SAYGIMIZ SONSUZ AMA BUNUN ONUN ROLÜ OLDUĞU TARTIŞMAYA AÇIK.

VİRÜS

ORİJİNAL ADI The Returned

YÖNETMEN Manuel Carballo

OYUNCULAR Shawn Doyle,

Kris Holden-Ried, Emily Hampshire,

Claudia Bassols, Melina Matthews

YAPIM 2013 İspanya-Kanada

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Bir Film

İLK İKİ FİLMİYLE

KORKUYA ISINAN YÖNETMEN

MANUEL CARBALLO, ÜÇÜNCÜ

FİLMİ "VİRÜS"TE DAHA

USTALIKLI BİR İŞ ÇIKARMIŞ.

ZOMBİ FİLM TÜRÜNE FARKLI VE BAŞARILI BİR YAKLAŞIM... "THE WALKING DEAD" DİZİSİNİN FENOMEN HALİNE GELDİĞİ DÖNEMDE türe yeni bir soluk katabilmek öyle pek kolay değil. "Virüs" bir şekilde bunu başarıyor. Daha önce "Pontypool: Öldüren Kelimeler" (2008) ya da "Veba" (Carriers, 2009) gibi filmlerde örneğini gördüğümüz 'sakin' yaklaşımla, bilindik mevzu ya yeni açılımlar kazandırıyor.

İnsanların büyük bir kısmını dünya çapında 'yaşayan ölü'ye yani zombiye çeviren müthiş salgın sonrasında bilim adamları bir protein aşısı geliştirmiş. Zor elde edilen bu protein aşısı, her gün vücuda zerk edildiği takdirde virüs kontrol altında tutulabiliyor. Virüsün bulaştığı ama tedavi sonrası normale dönenlere 'Dönüşenler' deniyor ve aşırı vurmadıkları takdirde 24 saatin sonunda zombiye dönüşüyorlar. Gün gelip de devletin aşı stokları tükenince felaket kapıya dayanıyor.

Giriş jeneriğinde izlediğimiz, siyah-beyaz görüntülerle verilen 'kanlı sahne' dışında şiddete az yer veren, zombilerin dönüşme ve insanlara saldırma anlarından çok böyle bir salgın sırasında

ve sonrasında, asıl normal insanların neye dönüşeceğiyle ilgilenen "Virüs", buna karşın bir an bile merak-heyecan-gerilim duygusunu elden bırakmıyor. 'Dönüşenler'den bir hastasına âşık olarak, tedavi ettikten sonra onunla yaşayan Kate (Emily Hampshire), filmin en inandırıcı performansını sergiliyor. Bilhassa finalde!

Aşının karaborsaya düşmesiyle, "Sınırsızlar Kulübü"ndeki (Dallas Buyers Club) AIDS hastalarının ilaca aynı şekilde ulaşma çabalarını anımsatan "Virüs", bir anlamda hastalığından ötürü toplum dışına itilen, imkan olduğu halde ilaç verilmeyen, tedavi edilmeyenlerin de mecazi temsilini sunuyor. "Mahşerin Muhafızı" (El Último Justo, 2007) ve "İblis"le (La Posesión De Emma Evans, 2010) korkuya ısınan yönetmen Carballo, üçüncü filminde ustalıkla bir iş çıkarmış.

Giriş jeneriği, görüntüleri ve müziğiyle başlı başına kısa film olacak kadar sağlam.

"Geri Dönerler" veya "Dönüşenler" demek varken, "Virüs" gibi sıradan bir isim niye verilir ki?

Altyazı

MAYIS 2014

Onur Ünlü'den İtirazım Var
Sinemada Devlet Desteği ve Sansür
Terry Gilliam'ın Distopyaları
David Harvey ile İzliyorum

• HEDİYE AFIŞ: SIFIR TEORİSİ

www.altyazi.net

ANORMAL AKTİVİTE

★
ORJİNAL ADI A Haunted House

YÖNETMEN Michael Tiddes

OYUNCULAR Marlon Wayans,
Marlena Forte, Essence Atkins,

David Koechner

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**“ANORMAL AKTİVİTE” TİPKİ
“PARANORMAL ACTIVITY”DE
OLDUĞU GİBİ GENÇ BİR
ÇİFTİN YENİ BİR EVE
TAŞINMASIYLA BAŞLIYOR.**

PARANORMAL ACTIVITY” İLK VİZYONA GİRDİĞİNDE, İNSANLARIN EVDEKİ EŞYALARIN HAREKET ETMESİYLE BİRLİKTE yaşadıkları panik ve korkuyu gerilimli bir biçimde seyretmiştik. Her nedense arkasından meselenin bu noktasını ti’ye alan ya da başka bir deyişle komedisini kapalı alanlarda hareket eden eşyalar üzerine kuran komediler arttı. Bir şekilde “Paranormal Activity”ye göndermeleri bulunan filmlerden biri de daha önce Korkunç Bir Film (Scary Movie) serisinden bildiğimiz Marlon Wayans’ın senaryosunu yazdığı ve başrolünde oynadığı “Anormal Aktivite”.

“Anormal Aktivite” tıpkı “Paranormal Activity”de olduğu gibi genç bir çiftin yeni bir eve taşınmasıyla başlıyor. Malcolm ve Kisha’nın hayal ettikleri eve kavuşmalarının hemen ardından başlayan süreç ve Malcolm’ın ilişkisini ve evini korumak için düştüğü durumlarla birleşince zaman zaman komik bir hal alırken çoğu zaman sıkıcı olmaktan kurtulamıyor. Bu tip filmlerde her ne kadar karakterler zor durumlara düşmüş gibi görünse de seyirci korkmaktan ziyade eğlenir.

“Anormal Aktivite” çok da zorlamadan seyircisini eğlendirme ve bunu da uzun zaman beklenen hayali eve taşınma idealinin marazlarını göstererek yapmak gibi bir misyon edinmiş. Fakat daha çok öznel kameradan çıkanlarla arada sırada güldürmeyi başarsa da çoğu zaman aynı kalıplar üzerinden komik olmaya çalışırken tekdüze bir hal alıyor.

Michael Tiddes’in yönettiği “Anormal Aktivite” seyircisine vasat bir komediden fazlasını vaat edemiyor. Daha çok Malcolm’un eve kurduğu kamera üzerinden gördüğümüz karelerle keçe şeklinde ilerleyen filminden daha fazlasını beklemenin de bir anlamı yok zaten. Yine de bu tür televizyon işi ya da kolaj YouTube videoları gibi duran filmlerin içerisinden komik anlar yakalamayı umanlar için tercih sebebi olabilir.

Malcolm’u canlandıran Marlon Wayans’ın başarılı oyunculuğu filmi sürükleyen unsurlardan biri.

Asıl hedeflediği, başka bir film üzerinden komedi yaratma fikrine hiç yaklaşmıyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MÜSLÜM BABA'NIN EVLATLARI

YÖNETMEN Vuslat Saraçoğlu
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 53 dk.
DAĞITIM Osman Özcan

“NE SEN BIRAKIRSIN NE DE BEN
SENİ... GÖRMEMİŞTİR KİMSE
BÖYLE SEVENİ...” MÜSLÜM
GÜRSER SEVGİSİ BU
BELGESELDE ELE ALINIYOR.

BU ÜLKEDEKİ MÜSLÜM GÜRSER SEVGİSİ BİR VAKA OLARAK İNCELENMEYİ GERÇEKTEN HAK EDİYOR. NİTEKİM MÜSLÜM Gürses hiçbir zaman sesinin güzelliği ya da gücüyle ön plana çıkan bir sanatçı değildi. Müslüm Gürses yaptığı bestelerle ya da yazdığı şarkı sözleriyle de öne çıkan bir sanatçı değildi... Hatta kendi bestesi ya da şarkı sözleri yok denecek kadar azdır. O zaman bir yorumcu olarak bu kadar sevilmesinin nedeni ne olabilir?

Yönetmen Vuslat Saraçoğlu da en çok bununla ilgileniyor. Belgeselde Arka Pencere yazarı Şenay Aydemir'in de dediği gibi sevenlerinin ona “Baba” demesinde onun ‘ulaşılabilir’ hatta ‘dokunulabilir’ olmasının büyük payı var.

Çünkü Müslüm Gürses, ne Orhan Gencebay gibi ‘uzak’ ve ‘soğuk’ tu ne de Ferdi Tayfur gibi ‘çocuksu’ ydu... Bir ‘baba’ özdeşleştirmesi için çok uygun bir kişilikteydi. Mütevazı, samimi ve sahipleniciydi. Yoksulluktan gelmişti ve paraya kavuşunca da ‘sosyetik’ olmamıştı. Belgesel bunun altını çizmeye ve ona baba diyenlerin dünyasına girmeye çalışıyor daha çok. Ama bunu

yaparken bazen konudan uzaklaşıyor ister istemez. İzlerken tat veren ‘TV çekiminde Gürses’e yapılan kamera şakası’ ya da ölümünden sonra yapılan anma toplantısı sırasında Orhan Gencebay’ın ‘onunla ilgili bir anı anlatırken aslında kendisini övdüğü’ (!) bölümleri süresi daha uzun bir belgeselde daha anlamlı olabilirdi. Oysa biz ‘evlat’ların ‘baba’larının cenazesi sırasındaki yaslarında da açıkça ortaya çıkan o içlerine sığdıramadıkları ve ifade etmekte de zorlandıkları yoğun sevgilerinin genlerine daha çok inmek isterdik. Oradan bir alt kültür incelemesine ve hatta bu insanların hayattaki tüm seçimlerine (hatta politik tercihlerine) yansıyan ‘baba özlemleri’ne ulaşabilmeyi isterdik. Film bu anlamda belki de bütçesel sorunlardan dolayı bir ‘girizgah’ gibi kalıyor. Ama bu kadarı bile ‘lezzetli’.

Baba'nın Facebook sayfası editörünün verdiği detaylar filmin temasına hizmet eden en güçlü bölümler...

‘Müslümcü’lerin dışında sadece iki gazeteciden görüş alınmış. Keşke farklı kesimlerden de görüş alınsaymış...

GÖRÜNMEYEN KADIN

KARINCA KAPANI

KÖTÜ KOMŞULAR

UMUDUN PEŞİNDE

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ANORMAL AKTİVİTE		★★					
GÖRÜNMEYEN KADIN		★★★★		★★★★	★★★★		★★
KARINCA KAPANI		★★		★★	★★		
KÖTÜ KOMŞULAR		★★★★★			★★		
MÜSLÜM BABA'NIN EVLATLARI	★★★★			★★★★	★★		
PANZEHİR	★★				★★	★★	★★
UMUDUN PEŞİNDE	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★		★★
VİRÜS	★★	★★★★					
10. KÖY TEYATORA					★		
AŞK BİLMECESİ				★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
AŞK TRENİ		★					
BENSİZ					★★	★	
CENNETTEN KOVULMAK			★★		★★	★★★★	
DOM HEMINGWAY		★★			★★		★★★★
DÜŞ VE GERÇEK	★★	★★★★			★★	★★★★	
FINDIK İŞİ		★★		★★★★			
İNANILMAZ ÖRÜMCEK-ADAM 2	★★	★★★★		★★★★	★★	★★	
LAL		★	★★		★★	★	
ÖTEKİ KADIN	★★			★★	★★		★★
SABOTAJ	★★★★			★★		★★★★	★★★★
SEFER TASI					★★★★		
SIFIR TEORİSİ			★★		★★★★	★★	
SON ÜÇ GÜN	★★	★★		★★			★★★★
KUSURSUZLAR	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	
ONUR SAVAŞI	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	

BİR CEZA AVUKATININ ANILARI

2004'te tamamen kaldırılan **idam cezası**, 10 yıl sonra yine gündemde. Çocuk cinayetleriyle birlikte **"idam cezası geri gelsin"** türünden korkunç önermeler yapılırken, **Faruk Erem'in** meşhur kitabını ve ondan TV'ye uyarlanan **unutulmaz diziyi** hatırladık; tabii sansür öyküsünü de...

EKİM 1984'TEN İTİBAREN MAHKEMELERCE VERİLEN İDAM CEZALARI MECLİS'TE ONAYLANMADIĞI İÇİN ZATEN İNFAZ EDİLMEZKEN, AB UYUM YASALARI GEREĞİNCE 2002 YILINDA 'SAVAŞ VE TERÖR' DIŞINDA BU CEZA TÜM

suçlar için kaldırılır. 2004'te ise tamamen Türkiye'nin gündeminden çıkar idam cezası... Başbakanını (Adnan Menderes), milletvekillerini, yaşını büyüterek bir çocuğu (Erdal Eren) bile asan bir ülkenin attığı mucizevi adımdır bu karar. "Asmayalım da besleyelim mi?" diye pişkince sorular sorabilen faşist bir diktatöre (kim olduğunu siz bulun) atılan en okkalı tokattır aynı zamanda!

Bu noktaya gelene kadar, özellikle 12 Eylül darbesi sonrasında idam cezası çok tartışılır kamuoyunda. Haber dergileri "Devlet öldürür mü?" türünden kapaklarla sorunu masaya yatırır. Ama askeri

darbenin yarattığı atmosferde, bu tür konuların tartışılması dahi zordur. İdam, kardeşçe yaşamak yerine çareyi öldürmekte arayan bir zihniyet için kolayına vazgeçilmeyecek bir 'ilkel dürtü'dür.

Türkiye'nin tabularından olan 'idam cezası' konusu, TRT'nin çektiği "Bir Ceza Avukatının Anıları" adlı dizinin de başını yakar. 1975'te Milliyet gazetesinde tefrika edilen, kitap olarak da yayımlanan, ceza davalarında avukatlık ve Barolar Birliği başkanlığı yapmış Prof. Dr. Faruk Erem'in anılarından oluşan eser, Ocak 1978'de çıkan bir habere göre TV'ye dizi olarak uyarlanacaktır. Ağustos ayına gelindiğinde 11 bölümlük bir dizi olacağı duyurulur. Yaşanmış olayları dokü-drama tarzında yansıtmak dizinin yapımını Serpil Akıllıoğlu ve Ziya Öztan, yönetmenliğini ise büyük usta Lutfi Akad üstlenir. İlginç bir nokta da tamamının renkli olarak çekilmesi planlansa da döviz sıkıntısı yüzünden ancak bazı bölümlerinin renkli çekilebilecek olmasıdır.

Ağustos 1979'a gelindiğinde, anılardan seçilen sekiz olayın sekiz bölümde anlatılmasına karar verilir. Ancak henüz Erkan Yücel'in oynadığı "Çekiç Ve Titreşim" adlı ilk bölüm tamamlanamamıştır. Sonra birden hızlanılır; "Emekli Başkan", "Kuma" ve "Isı" adlı bölümler de çevrilir, yayına hazır hale gelir. Dizinin de 1980 yılının ocak ayında gösterileceği söylenmektedir.

Dizi yayına girmediği gibi, 1980

Haziran'ında TRT ile SİNE-SEN arasında başlayan sürtüşmeler sonucu devam bölümleri çekilemez. Aralık 1981'de, dizinin halen yayımlanamadığına dair çıkan bir haberle birlikte sessizlik başlar. Zaten bir idam mahkûmunun son 24 saatini anlatan "Isı" adlı bölümün, 12 Eylül darbesinden sonra yayımlanmasını düşünmek bile komiktir o ortamda. Hele ki Erdal Eren yaşı büyütülerek asılmışken...

Dizi arşivde tozlanırken, eser Ankara Sanat Tiyatrosu tarafından 1985 Ekim'inden itibaren sahneye konur. 1989'a gelindiğinde TRT'de de 'II. Cem' dönemi başlamıştır. Tıpkı 1975'teki İsmail Cem dönemi gibi; genel müdürlüğe atanan Cem Duna TRT'yi adeta BBC'ye çeviren ataklarıyla şahlandırdı. Sansüre uğrayarak arşive atılan dizileri ekrana getirmeye başlar. 1989'un mayıs ayında prime-time'da ekrana gelen dizinin asıl sorunlu bölümü "Isı" heyecanla beklenirken, bu dördüncü ve son bölüm yine baş ağrıtır, yayımlanmaz. Bir sonraki hafta ise başka bir dizi ekrana gelir. Belli ki yukarılarda bu 'idam'la ilgili bölüm tartışma konusu olmuştur. Ancak nihayet bir süre sonra gösterilir. Aralık 1993'te de Kieslowski'nin meşhur "Öldürme Üzerine Bir Film"iyle birlikte "İki Film Birden" kuşağında yeniden yayımlanır.

İdamın geri gelmesini isteyenleri etkiler mi bilemeyiz ama dizinin son bölümünün son sahnesindeki replik, ömür boyu unutulmayacak denli vurucudur; "Elini tuttum, soğuyordu!"...

Emek Sineması

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arney.org>

siyad
Sinema Yazarları Derneği

İNCE KIRMIZI HAT

Tam **20 yıl sinemadan uzak** kalmış bir yönetmenin dönüş filmidir “İnce Kırmızı Hat” (**The Thin Red Line, 1998**)... **Terrence Malick’in** sinemaya dönüşünü müjdeleyen film, II. Dünya Savaşı dekorunda **‘insanoğlunun içine doğru’** bir yolculuğa çıkarıyor bizi... Malick, en ufak bir militarist özendirmeden bile kaçınarak, şık helikopter görüntülerine ve diğer savaş teçhizatlarına dair **fetiş detaylara girmeden**, ‘insan’dan hiç uzaklaşmadan, ama yine de bir askeri operasyonun sınırları içindeyken, neredeyse **savaşı bir savaş filmi** çekiyor...

A TEŞ ALTINDAKİ BİR CEPHEDE, BİR ÇAVUŞ ÜSTÜNÜN EMRİNE KARŞI ÇIKMAK İÇİN ŞUNU SÖYLÜYOR: “İKİ BUÇUK YILDIR BEN BU ADAMLARLA YAŞIYORUM EFENDİM VE ONLARA ÖLMELERİ İÇİN EMİR VEREMEM...” BU KLİŞE DİYALOG “İNCE KIRMIZI HAT”TA HİÇ KLİŞE GİBİ DURMUYOR. ASLINDA FİLMİN BAŞARISINI DA BÖYLE ANLATMAK LAZIM. HANİ başka bir klîşe daha vardır; ‘tarafsız bir savaş filmi yapmak neredeyse imkansızdır’ denir. İşte “İnce Kırmızı Hat” bütün bu klîşeleri bozuyor. Malick, en ufak bir militarist özendirmeden bile kaçınarak, şık helikopter görüntülerine ve diğer savaş teçhizatlarına dair fetiş detaylara girmeden, ‘insan’dan hiç uzaklaşmadan, ama yine de bir askeri operasyonun sınırları içindeyken, neredeyse savaşı bir savaş filmi çekiyor...

Film, insanı da içine dahil eden bir soruyla başlıyor: “Neden doğa kendisiyle bu kadar uğraşıyor?” Sonra doğanın en tehlikeli hayvanlarından biri olan timsahın avını yakalamak için ne kadar sinsice hareket ettiğini görüyoruz. Film ilerledikçe doğanın başka bir parçası olan insanların da birbirlerini öldürmek konusunda hayvanları nasıl da geride bıraktığına şahit oluyoruz. Farklı bir ‘savaş filmi’ başlangıcıdır bu...

Film Steven Spielberg’in yine II. Dünya Savaşı’nda geçen filmi “Er Ryan’ı Kurtarmak” (Saving Private Ryan) ile aynı yıl ondan kısa bir süre

sonra vizyona girmiş, bu yüzden de iki film sık sık karşılaştırılır olmuştur... “Er Ryan’ı Kurtarmak” daha açılışındaki büyük şiddet gösterisiyle seyircisini savaşın içine sokarak seyircisini ‘çıkışsızlık’ı yaşatmayı hedefleyerek açıyordu. “İnce Kırmızı Hat” ise bir savaş filminden pek de beklenmeyecek doğa görüntüleriyle, sakinlik ve huzurla başlatıyor hikayesini...

Ormanlar, kuşlar, gökyüzü, denizde yüzen çocuklar, huzur içinde yaşayan yerliler... İçlerinde iki tane de Amerikan askeri var. İkisi de cennette yaşıyor gibiler. Doğayla iç içe ve onunla barışık. Pasifik’teki bu ada, onların II. Dünya Savaşı’nın mantıksız kurallarından kaçışları olmuş artık. Ama çok geçmeden gerçek, onları o adada da buluyor... Daha sonra bu iki asker kendilerini yeniden Japonlar’a karşı, ellerinde tüfekle koşarlarken buluyorlar.

Filmin içinde müthiş bir şizofreni var aslında. Ama bu hiç de şiddetli görüntüler, dışarı çıkmış bağırsaklar ve “anne” diye bağırarak askerlerle sunulmuyor. “İnce Kırmızı Hat” Spielberg’in ‘göstermecî’ filminden şüphesiz daha naif, daha içsel ve daha şiirsel anlatımıyla öne çıkıyor. Malick sonraki filmlerinde bu özelliklerin dozunu daha da artıracak ve artık karakterlerini neredeyse hiç konuşmuyup, onların fısıltılı düşüncelerini sunacaktı seyircilerine... Ama “İnce Kırmızı Hat”ta

bu 'iç ses'ler çok daha dengeli ve zaman zaman tuhaf bir belgesele de yaklaşıyor filmi. Ancak bu, hiç de tehlikeli bir yaklaşıma dönüşmüyor, filmin 'gerçekçi' damarına bir katkı daha sağlıyor bilakis.

Filme yer alan birçok asker karakterini tanıyoruz senaryo sayesinde. İyi kötü zaafaları, meziyetleri ve belirgin özellikleriyle varlar. Ama bu askerler zamanı geldiğinde o savaş sahnelerinde kayboluyorlar birdenbire sanki, birbirlerine karışıyorlar. Çoğu zaman kimin kim olduğunu tam olarak tanıyamıyoruz. Zaten öyle bir durumda da böyle bir karmaşa olmalı.

Malick, elindeki asker karakterlerini, iyi ve tanıdık hatta yıldız oyuncularla donatmasına rağmen onların oyunculuk güçlerine bel bağlamadan sunuyor. Üç saate yakın süresi boyunca John Toll'un kamerasıyla, aktörlerin yüzlerinden çok, askerlerin göz hizasıyla doğanın içinde onlarla birlikte ilerliyoruz. Herhangi bir milliyetçilik duygusuna asla izin de vermiyor Malick. Tarafların belli olduğu bir savaşın içinde dolaşırken milliyetsizlik duygusunu bu kadar sağlam kurabilen başka bir 'savaş filmi' daha bulmak güç doğrusu...

Mesela tek bir tane Amerikan bayrağı görünmüyor, herhangi bir şekilde politik bir mesaj verilmiyor ve kahramanlık öyküsü anlatılmıyor. Askerlerin kafalarının içlerinde dolaşıyoruz kimi zaman, kendi

kendilerine mırıldanmalarına, düşüncelerine dalıyoruz... "Neden?" diye soruyorlar sık sık... Neden bu kıyım? Neden sevdiklerimin yanında değilim? Neden kendimizi öldürüyoruz?

Malick, savaş sahnelerinde de abartısız ve oldukça etkileyici görüntüler çıkartmış ortaya. Çimenlerin aralarında düşmanı görmeden ilerleyen, içten içe korkan askerlerin gözünden görüyoruz her şeyi, bazen de göremiyoruz hatta... Ortada söz konusu olan bir Pasifik adasında bir tepe var ve Amerikan askerleri bu tepenin çeşitli yerlerinde mevzilenmiş Japon askerlerini bertaraf ederek orayı 'almak' zorundadırlar. Yani son derece uyduruk ve biraz da manasız bir görev mevzu bahis. Neredeyse yok denecek kadar az genel plan görüyoruz bu tepenin etrafında dönen savaş sırasında. Ya askerlerle yanyanayız ya da doğanın tam ortasındayız.

20 yıldır film çekmeyen bir yönetmenin filmi "İnce Kırmızı Hat". James Jones'un 1964'te de sinemaya uyarlanmış otobiyografik romanından uyarladığı filmi grafik şiddete asla teslim olmadan, militarist tuzaklara hiç düşmeden, duygusu yüksek ve feylezof bir film olarak tasarlamış Malick. Şüphesiz tüm bu özellikleri sayesinde de "İnce Kırmızı Hat"ın, II. Dünya Savaşı filmleri arasında hep ayrı bir yeri olacaktır.

MAZİSİ OLMAYAN ADAM

“Mazisi Olmayan Adam” (**Ajeossi/The Man From Nowhere, 2010**), polisi yardımcı rol olarak kullanıp, ana karakter ve çete arasında kurduğu hesaplaşma vasıtasıyla **kara film tonlarını** kaybetmeyen dört başı mamur bir aksiyon. Lee Tae-Yoon’un muhteşem görüntü yönetmenliği sayesinde **karanlık odalarda da**, uyuşturucu üretim depolarında da açık alanda da aynı etkiyi veren ciddi anlamda **başarılı aksiyon anları** ardı ardına sıralanıyor.

MAZİSİ OLMAYAN ADAM” (AJEOSSI/THE MAN FROM NOWHERE), GÜNEY KORE SINEMASINI YAKINDAN TAKİP EDENLER İÇİN ‘GÖMÜLÜ HAZİNE’ TANIMINDAN ÇOK UZAKTA BİR FİLM. ÜLKESİNDE 2010’UN GİŞE ŞAMPİYONU OLMUŞ, KORE FİLM ÖDÜLLERİ’NDEN YEDİ DALDA ALNININ AKIYLA ÇIKMIŞ BİR İŞTEN BAHSEDİYORUZ. Modern Kore Sineması’nın üç büyükleri olarak nitelendirebileceğimiz Chan-Wook, Jee-Woon ve Joon-ho’nun açtığı ‘kaçak oynamayan türler arası yolculuğa’ birçok genç sinemacı da dahil olmuş durumda. Henüz hiçbirini gerekli yetkinliğe ulaşamamış gibi görünse de teknik açıdan yarışa hazır bu gürhün başı çeken isimlerden biri de Lee Jeong-Beom. Jeong-Beom, fazla süs barındırmayan bir suç hikayesi anlattığı ilk filmi “Zalim Kış”tan (Yeolhyeol-Nama/Cruel Winter Blues, 2006) sonraki işi “Mazisi Olmayan Adam”da öncüllerinin yapmaya çalışıp da yapamadığı ‘yüksek şiddet ile duygusalılığı eşit seviyede tutabilmek’ işini layıkıyla yerine getiriyor. Ne kadar dikkat ederseniz edin bir tarafın daha ağır basacağı, birbirine neredeyse zıt duran kavramlar bunlar; 90’larda Luc Besson’un “Nikita” ile yaklaşp, “Sevginin Gücü” (Léon) ile başarabildiği... Gözlerden kaçmayan ilk gerçek “Mazisi Olmayan Adam”ın üzerindeki bariz “Sevginin Gücü” etkisi zaten. Yanına yaklaşmak istediği filme saygı duyuyor Jeong-Beom. Yetenekleri sınır tanımayan eski ajan, eski katil, eski mafya vs. sıfatına sahip adamların

‘sevebildikleri tek şeyi bulunca içlerindeki iyiliği keşfetmesini ve O’na gelmesi muhtemel bir zarar için dünyaları yakabilecekleri’ hikayeler etkiliyor senaryosunu. Bir süre sonra “Gazap Ateşi” (Man On Fire) ve sonu gelmeyecek gibi görünen “96 Saat”e (Taken) Güney Kore’den gelen bir cevap gibi görünmeye başlıyor. Ama ne cevap!

Karanlık geçmişe sahip adamımız Cha Tae-sik, günlerini izbe bir apartmanın zemin katındaki rehinci dükkanında geçiriyor. Dış dünyaya tamamen kapanmış, gözlerine bakarak sohbet edebilmek için önüne aldığı saçlarını saf dışı bırakmanız gereken bu adam, belli ki zor badireler atlatmış. Tek iletişim kurduğu kişi ise üst kat komşusunun küçük kızı So-mi. Aslında tek taraflı bir iletişim isteği bu. Baba figürü arayan ve dilinden düşürmediği ‘bayım’ kelimesiyle (filmin orijinal adı ‘Ajeossi’, yaşça büyük insanlara seslenmekte kullanılan ‘bayım’ ya da ‘amca’ gibi bir tabir) Tae-sik’in arkadaşlık ihtiyacını karşılayan So-mi’nin annesi ise uyuşturucu batağına saplanmış bir striptizeci. Gizlice yürüttüğü kuryeliği esnasında kendine pay ayıran kadının başının derde girmesi uzun sürmüyor. So-mi’nin kaçırılmasına ve organ mafyasına teslim edilmesine kadar giden olayların da başlangıcı olan bu sürecin getirisi ise Tae-sik’in ‘yeminini bozması’ oluyor.

İki ana karakterin parçalanmış hayatlarını tamamlayacak parçaları

birbirinde bulması, dozu gitgide artan bu şiddet senfonisinin kalbinin hiçbir anda yara almamasını sağlıyor. Mathilda ile Léon arasındaki çocuk sevgisi, baba sevgisi ve dikkatle çizilen aşk mefhumunun son parçası kenara atılıyor sadece. So-mi'nin yaş olarak ergenlikten çok uzakta olması bunun en büyük sebebi. İkisinin aynı sahneyi paylaştıkları her an, filmin insani tarafının da en az aksiyon kadar sağlam temellerle inşa edildiğini görüyorsunuz. Tae-sik'in geçmişi hakkında bilgi edindiğimiz ikinci yarıda 'acımasız bir eski ajan neden daha soğukkanlı olamaz?' sorusuna dair meraklarımız da giderilince, bu ilişkinin muhtemel mantıksızlığı da yerin dibine gömülüyor.

Soğukkanlı demişken insanlar arasındaki iletişimden bahsediyordum, korkmayın. Tae-sik'in ne kadar iyi bir komşu ve ne kadar yetenekli bir ajan eskisi olduğunu görmemiz için bizi fazla beklemiyor film. So-mi'yi kurtarma yolunda önüne gelenin kemiklerini kırıyor, ölümlerini onlara hediye etmeden önce şöyle bir bakıyor yalvaran gözlerle. Bazen yavaşça ama her daim acı çektirerek ceza kesiyor So-mi'ye bulaşanlara. Bu sekanslardan birinde dilinden şu cümle dökülüyor hatta: "Yarın için yaşayanların, bugün için yaşayanlar karşısında şansı yoktur. Ben bugün için yaşarım. Şimdi size bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu göstereceğim."

"Mazisi Olmayan Adam", polisi yardımcı rol olarak kullanıp, ana karakter ve çete arasında kurduğu hesaplaşma vasıtasıyla kara film tonlarını kaybetmeyen dört başı mamur bir aksiyon filmine dönüşüyor süre ilerledikçe. Lee Tae-Yoon'un muhteşem görüntü yönetmenliği sayesinde karanlık odalarda da, uyuşturucu üretim depolarında da açık alanda da aynı etkiyi veren ciddi anlamda başarılı aksiyon anları ardı ardına sıralanıyor. Filmin finaline doğru gerçekleşen, sadece birbirine değen metallerin sesini duyduğumuz bıçak kavgası rahatlıkla "İhtiyar Delikanlı"nın (Oldeuboi) koridor şovunun yanına oturabilir. Tabii ki bunlardan bahsederken "Baskın"dan (Serbuan Maut) önce, "Baskın"dan sonra kavramlarını da kullanmalıyız artık.

"Ana"da (Madeo) oynadığı zor rolden sonra bir aksiyon starı olarak da kendini ispatlayan karizmatik Won-Bin, Güney Kore sinemasının zirvelerinden "Acı Tatlı Hayat"ın (Dalkomhan Insaeng) harika çocuğu Lee Byung-hun'in üzerindeki 'jön sorumluluğu' ağırlığını da biraz olsun hafifletiyor böylece. So-mi rolündeki Kim Sae-Ron'un akıllara zarar performansını da unutmamak gerekiyor. Bir gişe filminin barındırması gereken incelikler olduğunun spektaküler örneği "Mazisi Olmayan Adam", Jeong-Beom'un yine aynı sulara yüzeceğini adıyla açık eden "The Crying Man"i sabırsızlıkla beklememiz için başlı başına bir sebep.

ONUR SAVAŞI

ORJİNAL ADI Jagten

YÖNETMEN Thomas Vinterberg

UYUNCULAR Mads Mikkelsen,

Thomas Bo Larsen, Annika Wedderkopp,

Lasse Fogelstrøm, Susse Wold

YAPIM/SÜRE 2012 Danimarka-İsveç, 110 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Danca ve

2.0 DD Tr.

ŞİRKET Bir Film (Filma Ltd.)

GÜVENİLİRLİĞİ KUŞKULU
TANIKLIKLARLA
'DAMGALANAN'
YIĞINLA İNSANIN
SESSİZ ÇIĞLIĞI...

DANİMARKALI 'GENÇ USTA' THOMAS VINTERBERG'İN "ONUR SAVAŞI"NI (JAGTEN) İZLERKEN, İSTER İSTEMEZ SAM Peckinpah başyapıtı "Köpekler"i (Straw Dogs) hatırlıyoruz. Temelinde Arthur Miller'ın 1953 tarihli oyunu "Cadı Kazanı" (The Crucible) ve dolayısıyla da McCarthy dönemi 'avcılık'ını barındırsa da, Peckinpah'ın yarattığı atmosferin bir benzerini görüyoruz bu filmde zira. Vinterberg de tıpkı üstat gibi, küçük ölçekli malzmeden devasa bir insanlık portresi çıkarıyor ve bunu 'soğuk/sert' fırça darbeleriyle yapıyor.

Boşanmadan yeni çıkmış, çocuğunu görebilmek için çırpınan bir ana okulu öğretmeninin dramına ortak oluyoruz hikayede. Okuldaki çocuklardan birinin sözleri baz alınarak 'taciz'le suçlanan adam, kısa zamanda yalnızlaştırılıp yalıtılıyor çevresindekiler tarafından. Bununla da kalmayıp 'düşman' haline getirilen karakter, 'karanlık çağlar'ın alışkanlıklarının modern toplumlara nasıl sirayet ettiğini de belgeliyor serüveniyle.

"Onur Savaşı", güvenilirliği kuşkulu tanıklıklar üzerinden 'damgalanan' yığınla insanın sessiz

çığlığını aktarıyor bize, buradaki karakter aracılığıyla. Bu durumun en bilinen yansıması da McCarthy dönemindeki 'cadı avı' bildiğiniz gibi. Film de bu dönemi hatırlatan bir toplumsal harita çıkarıyor, kitlelerin manipülasyona açık yüzünü gösteriyor. Belleği bazı hassasiyetlerle tıka basa doldurulan insanlık, bunlara karşı olduğunu düşündüğü 'şey'e doğru yöneltiyor öfkelerini. Filmdeki karakterin ayaklar altına alınmasını sağlayan, onu itibarsızlaştıran da bu oluyor sonuçta. Yaptığı ya da yapmadığı şeyden ziyade, toplumun onu damgalamasıyla siliniyor karakter ve gücü kalmayana dek hırpalanıyor. 'Cadı avı'nda herhangi bir sınır olmadığı gibi, 'yargısız infaz'da da sınır yok. Yasalar karşısında 'suçsuz' bulunsa da suçun tarif edil(e)mediği 'toplum mahkemesi'nden kurtulamıyor...

Mads Mikkelsen, kusursuz oyunculuğuyla tek başına sırtlayıp götürüyor "Onur Savaşı"nı.

Hikayedeki yan karakterlerin zaman zaman çizgilerini koruyamadıklarını görüyoruz.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

KUSURSUZLAR

YÖNETMEN Ramin Matin

OYUNCULAR Esra Bezen Bilgin,
İpek Türktan Kaynak, İbrahim Selim,
Mehmet Ali Nuroğlu

YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 94 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1:85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Bir Film (Giyotin)

"KUSURSUZLAR", İKİ
KARDEŞ ARASINDAKİ
İLİŞKİYİ ANLATIRKEN
KADIN DÜNYASININ
KAPILARINI DA AÇIYOR..

SİNEMAMIZ, ERKEK KARDEŞLER ARASINDAKİ İLİŞKİYİ ANLATMA KONUSUNDA İSTIKRARLI AMA AYNI ŞEYİ KIZ KARDEŞLER İÇİN söylemek zor. Kız kardeş ilişkileri ya 'canım kardeşim' şablonuna uygun olarak yan hikayelere meze edilir ya da aynı erkeğe âşık kız kardeşler klişesine uygun melodramlara konu edilir. Lakin kardeşler arasındaki o gergin, tuhaf ilişkiyi anlatmaya pek kimse soyunmaz. Ramin Matin'in Altın Portakal'lı "Kusursuzlar" filminde işte buna soyunuyor.

Lakin film, iki kardeş arasındaki ilişkiyi anlatırken kadın dünyasının kapılarını da sonuna kadar açıyor. Erkek egemen bir dünyanın gizli, açık baskı unsurlarının kadınların hayatını nasıl sarıp sarmaladığını da gösteriyor. Çünkü iki kız kardeşin ilişkisi görünmez bir çember içinde yaşanıyor. Biz de kız kardeşlerin o çemberin içindeki 'sırlarla' dolu ilişkisini izlerken, aslında kadının ne kadar tehlikeli bir erkek egemen dünyada, (görünürde kardeşler bir sahil beldesinde huzurlu bir tatil yapıyor), yaşamak zorunda olduğunu anlıyor, film boyunca da o

çemberin kadının ruhsal dengesini nasıl bozduğunu görüyoruz...

İlk filmi "Canavar Sofrası"nda farklı bir yönetmenlik tarzı olduğunu gösteren Ramin Matin, olgun ve stilize bir yönetmenlikle, senaryonun 'kadın gözüne' hanel getirmeden filmi kotarıyor. Seyirciyi filmin sürpriz finaline adım adım hazırlıyor, burada psikolojik gerilim unsurlarını yerinde kullandığını ve kimi sahnelerde çok başarılı atmosfer kurduğunu söylemeliyiz.

Matin'in bir değer başarısı da oyuncu yönetimi. Kardeşleri oynayan Esra Bezen Bilgin ve İpek Türktan Kaynak unutulması zor performanslar sergiliyorlar. Karşılıklı sahnelerinde ise mükemmele yakın bir kimya uyumu söz konusu...

Açılış sahnesi çok da sinemamızda alışık olmadığımız bir orijinallikte.

Mehmet Ali Nuroğlu'nun kısa bir rolü var ama performansı eklektik duruyor.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

URBANISSIMO

John Hubley'in el yapımı nostaljik animasyonu "**Urbanissimo**" altı dakikada doğanın derin tahribatını, ekmeğini doğadan çıkaran adamın sömürülmesini, çarpık kentleşmeyi ve hatta biraz kabaca ve hızlandırılmış olarak da olsa endüstrileşmenin kısa tarihini anlatıyor.

YÖNETMEN John Hubley
YAPIM 1967 ABD
SÜRE 6 dk.

URBANISSIMO'DA ŞEHİR DENEN BÜYÜK MAKİNE DOĞAYI TÜKETEREK BESLENEN VE DAHA FAZLA BÜYÜMEK İÇİN HER TÖRLÜ BAŞTAN çıkarıcı role kolayca bürünen iki ayaklı canavar olarak karşımıza geliyor. Önüne gelen suyu kirleten, oburca tüketen şehir efendisinin karşısına bir gün kendi halinde bir çiftçi çıkıyor ve oyun çiftçinin önüne konserve atılmasıyla başlıyor.

John Hubley'in el yapımı nostaljik animasyonu altı dakikada doğanın derin tahribatını, ekmeğini doğadan çıkaran adamın sömürülmesini, çarpık kentleşmeyi ve hatta biraz kabaca ve hızlandırılmış olarak da olsa endüstrileşmenin kısa tarihini anlatıyor.

60'lı yılların slogancılığından izler taşıyor taşınmasına ama şehrin çiftçiyle oyununda takındığı iki yüzlü tavır son derece ironik ve kabul etmek lazım, gayet güncel.

Fakat Hubley birkaç dakikada şehirlerin orantısız büyümesini anlatmaya kalkınca tüm göndermeleri

anlamak için filmi birden çok izlemek zorunlu oluyor. Baştan sona jazz müziği çalan filmde; çiftçinin radyodan dinlediği müzik eşliğinde şehir hayatına karışması ve tıpkı bir şehirli gibi piyanonun başına oturduğunda şehir canavarından dışarı püskürtülmesi gibi, şehrin köylü sınıfına bakışını ortaya koyan ince detaylar var.

Bu şehir masalı tahmin edeceğimiz gibi büyük bir yıkımla sona eriyor. Estetiği ve senaryosu ile eskimiş olsa da kent mücadelesini çocuklara anlatırken baş vurulabilecek öğretici bir çalışma. Naif ama güzel.

Kısa film; DVD, CD ve hatta müzik kasedi gibi hediyeleri okuyucularından esirgemeyen müstesna Believer dergisinin film özel sayısı DVD'sinde karşımıza çıktı. Dergiler birer birer kapanırken sergi mantığında hazırlanmış DVD'ler hediye eden Believer gibi yayınları (eğer dil ve bütçe engeli yoksa) mümkün olduğu kadar takip etmek lazım.

20-25
MAYIS

ULUCANLAR
CEZAEVİ
SİNEMA
SALONU

ÇAĞDAŞ
SANATLAR
MERKEZİ

**Ankara
Engelsiz
Filmler
Festivali
2014**

SESLİ BETİMLEME, AYRINTILI ALTYAZI VE İŞARET DİLİ İLE
Gösterimler ücretsizdir.

T.C.
AİLE VE
SOSYAL POLİTİKALAR
BAKANLIĞI

HİMAYESİNDE

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI
KATKILARIYLA

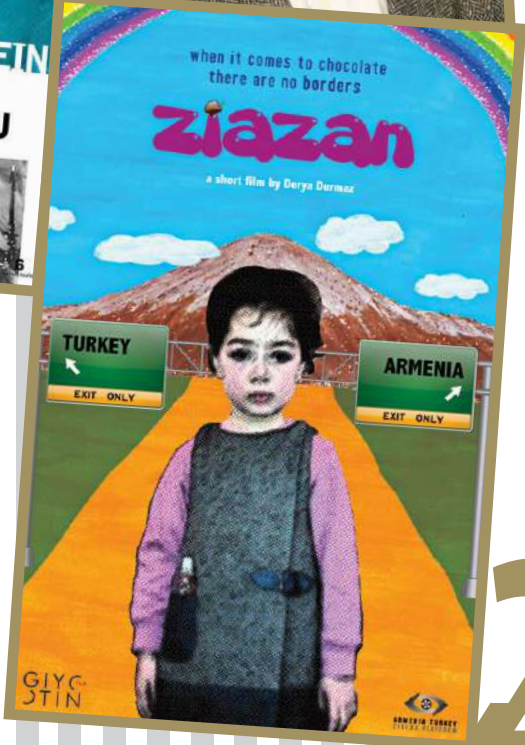
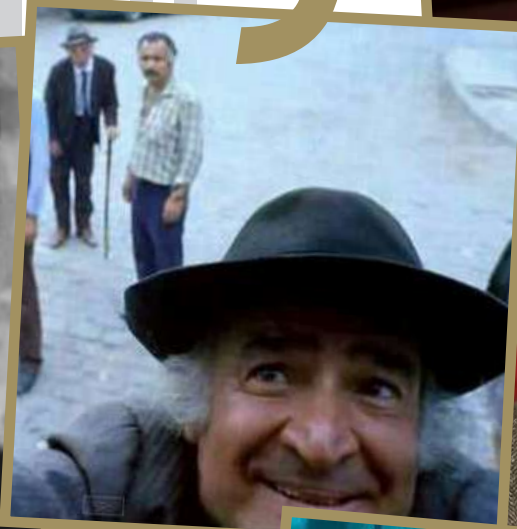
ANA SPONSOR

Projelet ile
Engelsiz
Yayın

Organizasyon
PURULİ
KÜLTÜR-SANAT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arastir.org>

1- Derviş Zaim ile buluşuyoruz

Hatırlanırsa, İstanbul Modern, “Yönetmenlerle Buluşma” adıyla bir etkinlik dizisine başlamıştı. İlk konuk Reha Erdem’di. İkinci konuk da Derviş Zaim olacak. Zaim sinemasını dört başı mamur bir şekilde hatmetmek için şahane bir fırsat sunuyor bu etkinlik. 15-22 Mayıs tarihleri arasında, yönetmenin son filmi “Balık” dışında bütün filmleri gösterilecek.

2- Sınırlar da aşılr!

Sınırlar bir çikolata ile aşılr mı, aşılr! Oyuncu Derya Durmaz, “Ziazan” adlı kısa filmde bir çocuğun çikolata sevgisi üzerinden kapalı olan Türkiye-Ermenistan sınırının hikayesini anlattı. Film SEE a Paris Festivali’nde gösterildi ve ödül aldı. Birçok festivalden de davet... Bazen bir kısa film bile bazı şeyleri anlamak için yetiyor işte...

3- Eisenstein kitapları yeniden

Sinemanın seyrini değiştiren yönetmenlerden Eisenstein’ın, Nijat Özön’ün çevirisini yaptığı iki kitabı “Film Duyumu” ve “Film Biçimi”nin baskıları tükendiği için, şanslı olanlar ancak sahaflarda bulabiliyordu. Agora Kitaplığı bu iki kitabı tekrar yayımladı. Sahaf sahaf dolaşanlara duyurulur.

4- Muhterem Nur’a büyük ödül

Bir dönemin star oyuncusuydu, sonra sinemayı bıraktı, müzisyen olarak hayatına devam etti. Muhterem Nur’dan bahsediyoruz, hani klasiğimiz “Üç Arkadaş”ın Gül’ü... 100’den fazla filmde oynayan Nur’a, 17. Uçan Süpürge

Kadın Filmleri Festivali tarafından Onur Ödülü verildi. Yakışır!

5- Bu da Ali Şen’in ‘selfie’si

“Sakar Şakir” filmi ve bu da Ali Şen ‘selfie’si... Selfie çılgınlığı devam ederken geçmişe doğru bu tür keşifler çok SAPIK’ça gelmiyor mu size de!!! Meslektaşımız Murat Emir Eren keşfetmiş. Yayınlamayalım mı?

ROCK FM 94.5

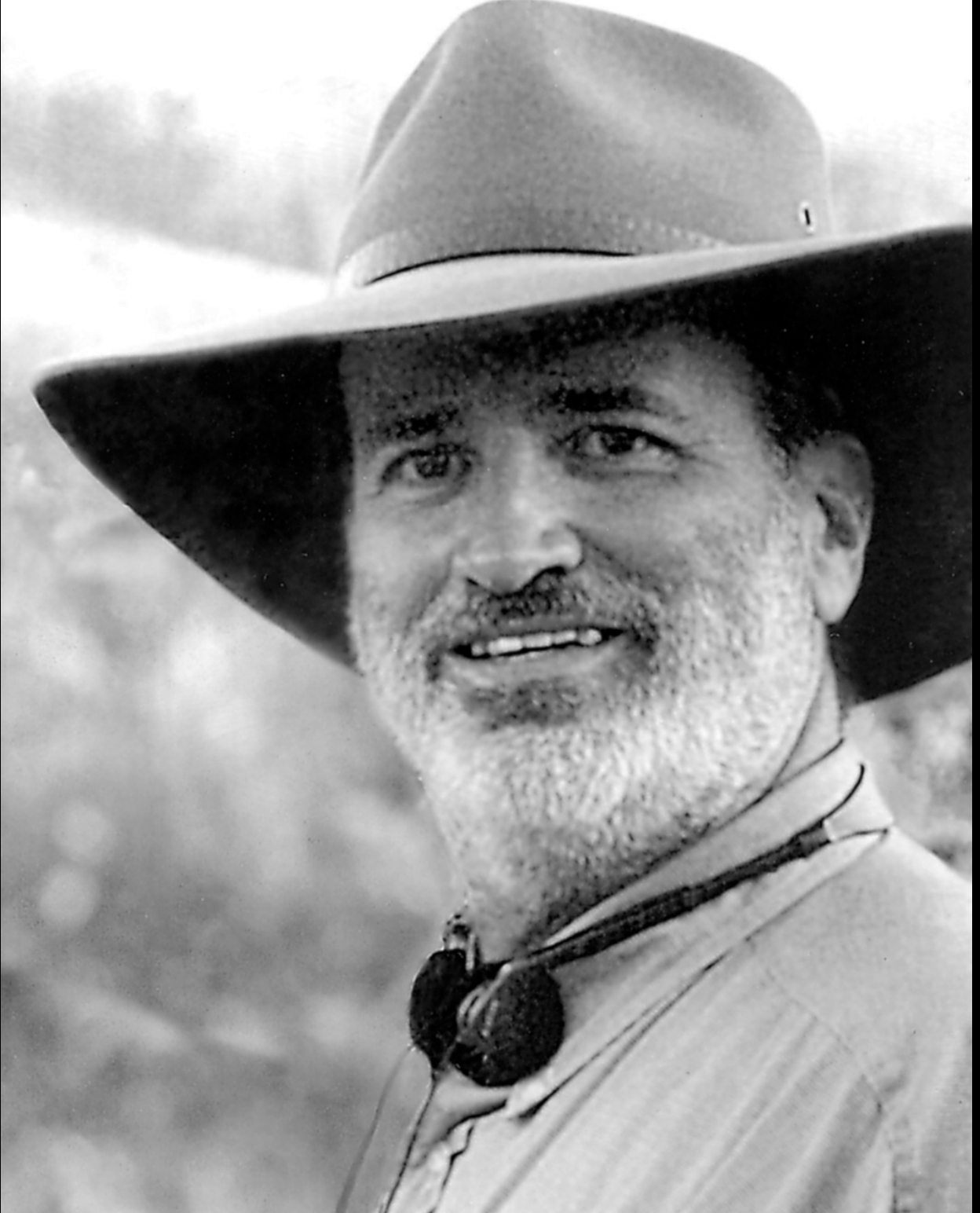
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ HÂLÂ ÇEKMEK İSTEDİĞİM İYİ FİLMLER VAR; BUNLARIN NE KADARINI ÇEKMEME İZİN VERECEKLER, GÖRECEĞİZ. ”

Terrence Malick